

HET VISSERIJBLAD

VRIJDAG
12 JUNI 1964

Abonnementen: Binnenl. 1 jaar 300 F - 6 maanden 150 F - 3 maanden 80 F - Buitenl. 1 jaar 325 F - Holl. 1 jaar Fl. 22
Verantwoordelijk Drukker-Uitgeefster: Simonne BOLLINNE, Vindictivelaan 22, Oostende, Tel. 725.23, PCR 41.89.87

DRUKKERIJ
Telefoon nr. 777.13

QUO VADIS VISSERIJ ?

Quo vadis Visserij? Een mens die rustig bij zijn glaasje bier (en zijn droogvisje) de internationale visserij doorneemt, wordt het wel eens vreemd te moede.

Neem nu de «Fishing News» van 29 mei 1964, meer bepaald het artikel «Focus on Japan». We wisten wel dat de Japanners duchtige vissers zijn, dat zij een enorme vloot hebben, met fabriekschepen, dat zij de Zeven Zeeën bevaren en hun produktie in de hele wereld afzetten. Maar dat er mogelijkheid bestaat dat we deze judoka's binnenkort op onze vrouwde IJslandse gronden zullen zien verschijnen met een hektrawler van om en bij de 1.500 B.T., doet een mens toch bedachtzaam naar zijn bierje grijpen.

De Engelsen zijn eigenlijk de uitvinders van de hektrawlers-fabriekschepen. Zij zijn een tijdje bij de pakken blijven zitten, maar nu lezen we dat, een paar weken geleden, Sir Hugh Fraser van de «Associated Fisheries» heeft aangekondigd dat zijn maatschappij er nu eens ernstig mee gaat beginnen: een bestelling van zes hek-vriesschepen gaat binnenkort afgesloten worden voor het ronde sommetje van drie en een kwart miljoen Pond. En daar blijft het niet bij: over een paar jaar denkt «Associated» over een twaalfal dergelijke schepen te beschikken. Daarenboven zal ze meer interesse gaan vertonen voor de verwante nijverheden, voor de distributie, en meer bepaald voor restaurants. Tenslotte zal ze, om werkelijk modern te zijn, ook een wetenschappelijke afdeling gaan oprichten.

De Duitsers bewandelen al lang dit pad. Zij waren de eersten om een belangrijke vloot hektrawlers, vriesschepen, fabriekschepen en semi-fabriekschepen te bouwen, wat ongetwijfeld in de hand gewerkt werd door het feit dat de Duitse visserij sterk de stempel draagt van het geïntegreerde groot bedrijf.

Wie in contact komt met Duitse visserijmiddelen, en de Duitse vakpers regelmatig leest, kan zich niet ondoen van de indruk dat de aandacht er vooral gaat naar de belangen van deze grote groepen, en dat de kleine visserij er een beetje behandeld wordt als het kleine broekventje.

Rusland volgde, en deed het op grote voet. Andere landen gingen toen ook, op een meer bescheiden wijze, in het rijtje opstappen.

Wij hebben trouwens ook onze «Narwal».

Intussen ging men de vis resoluut verder zoeken. Na de Noordelijke zeeën en de Noord-Amerikaanse wateren trok men naar de West- en zelfs de Zuid-Afrikaanse kusten.

De F.A.O. maakt zich al jaren ongerust over de voeding van de voortdurend groeiende wereldbevolking. Men rekent en telt en komt tot de konklusie dat binnen afzienbare tijd de landbouw en vooral de veeteelt niet meer zullen volstaan om al die mensen op te voeden. Maar daar blijft de zee, waarvan de produktie nog sterk kan verhoogd worden. Daarvoor moet echter de produktiviteit van het primitieve visserijbedrijf van de ontwikkelingslanden de hoogte in.

«Daar zit iets in» denken sommigen, en we lezen dat o.m. Noren, Japanners en Russen plannen uitwerken voor samenwerking met landen als India, Ghana, Ceylon, Egypte, enz.

Het lijkt wel een sterk verhaal als we lezen dat de Roemeense Regering twee hek-fabriekschepen, van zomaar 3.600 B.T. elk, heeft laten bouwen in Japan.

Zoals het hoofdartikel van «Fishing News» van 29 mei het, met echt brits «understatement» uitdrukte: «There cannot be the slightest doubt that global development of fisheries is on the march...»

Een journalist van een sensatieblad zou in al deze berichten uitstekende stof vinden voor een pracht van een artikel «In het atoombijperk heeft het, — ons zo goed bekende — vissersschuitje afgedaan!»... «Ingenieurs en technici nemen de plaats in van de ruwe zeebonk!»... «Reusachtige fabriekschepen zullen weldra aan de wereldzeeën het nodige voedsel ontrukken voor een steeds groeiend mensdom!»... enz.

Een vakblad, dat nuchter behoort te blijven, benadert echter de zaak niet helemaal op dezelfde manier.

Maar er zijn ook andere feiten die, voorlopig althans, minstens even betekenisvol zijn.

De ontwikkeling die we rondom ons zien is ongetwijfeld zeer belangwekkend, en we moeten ze inderdaad van zeer nabij volgen.

Eerst en vooral moeten we de toestand zien zoals hij in West-Europa werkelijk is, en voorlopig zien we de mensen nog niet in het rijtje staan voor hun rantsoentje diepgevroren poer.

Vis is nog steeds een produkt dat, als voedingswaar, de concurrentiestrijd moet voeren met een groot assortiment andere produkten.

Vooraf in landen als België en Frankrijk gaan de visserijprodukten in belangrijke mate naar een speciale klientele. Het is zelfs zo dat we de visserijprodukten als een fijnproeversprodukt moeten beschouwen min of meer op dezelfde lijn met wild, wijn, champignons.

De vraag stijgt met de welvaart, maar zij stijgt vrij langzaam.

Deze stijging van de vraag is dan nog het best merkbaar bij de fijne soorten.

Een tweede feit houdt hiermede verband, als we het boekhoudkundig onderzoek dat door de Zeevisserijdienst werd verricht aandachtig bekijken, dan komen we tot de konklusie dat de best renderende groep schepen deze is van de kleine middenslag, scheepjes van minder dan zowat 100 ton en die de nabijgelegen visgronden bewerken (West, Oost, Witte Bank, Kreeftenput, Noord, Kanaal).

Het zijn trouwens de schepen die de duurdere vissoorten aanvoeren.

En de hektrawlers, vriesschepen, fabriekschepen, semi-fabriekschepen en andere mastodonten?

We weten er eigenlijk heel weinig over.

Zo nu en dan hoort men wel eens «quay side gossip» en die berichten schijnen niet te wijzen op financiële successen, om van te gillen. Maar dat is natuurlijk niet de «gospel's truth».

Toch is het 'n feit dat de West-Duitse visserij subsidies ontvangt, een zekere aanduiding, des te meer daar het er wel de schijn naar heeft dat het vooral dank zij het aandringen van de grote ondernemingen is, dat deze subsidieregeling er kwam. En nu kunnen we wel gevoeglijk aannemen dat de Bondsregering overtuigd werd van de noodzaak ervan, met balans en winst- en verliesrekening op tafel.

Ook in andere landen geniet de visserij in het algemeen, maar de verre visserij in het bijzonder, van overheidssteun.

Het ziet er dus wel naar uit dat voorlopig nog de beroepskennis van de «ruwe zeebonk» en de vangkapaciteit van het «vissersschuitje» op het einde van het jaar een beter financieel resultaat te zien geven dan het vernuft van «ingenieurs en technici» en het geweld van «reusachtige fabriekschepen», ook al leven we in het «atoom-tijdperk».

Nu is de ondiepe Noordzee en haar aanpalende wateren een der rijkste visserijgebieden op de Zeven zeeën. Het ziet er naar uit dat zich langzamerhand een streven aan het ontwikkelen is om aan dit gebied zijn eigen karakter te behouden. Men heeft het gezocht in de reglementering der netmazen. Men gaat verder door het scheppen van brede kustzones die voorbehouden blijven voor de kleine visserij, of voor vismethoden die blijkaar minder schadelijk zijn voor de visstand.

Nu kunnen deze maatregelen wel eens onsympathiek lijken, omdat ze de vrijheid ter zee, de laatste overgebleven plaats waar de 20ste eeuwse mens nog echt vrij is, beperken, maar het verhoopte resultaat moet zijn dat er voor de kleine visserij een boterham blijft in zitten, en zo mogelijk zelfs een beter gesmeerde boterham dan tot nu toe het geval was.

Al deze feiten en feitjes schijnen erop te wijzen dat de opperheerschappij van het fabriekschip, van de grote, geïntegreerde onderneming, van de diepgevroren, gefileerde, panklare, in celophaan verpakte vis, van het wetenschappelijk georganiseerd en gerationaliseerd bedrijf nog niet voor morgen is. We zouden in een pronostiek voor het jaar 2.000 het kleine- en middenslagbedrijf misschien nog wel een goede kans geven.

Al wie zelfs in het «atoomtijdperk» het beroep van vrije «ruwe zeebonk» op een klein, maar eigen «vissersschuitje» verkiest boven dit van arbeider aan boord van een «reusachtig fabriekschip» mag er de Hemel om danken.

WATERMAN.